

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10Co/204/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2718201397
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2718201397.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Terézie Mecelovej v spore žalobkyne: Prima banka Slovensko, a.s., Hodžova 11, 010 11 Žilina, IČO: 31575951, proti žalovanému: C. Y., nar. XX. Z. XXXX, trvalo bytom C. XXXX/XX, G., o zaplatenie 4.988,57 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Skalica z 30. apríla 2019 č. k. 2Csp/77/2018-61, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty na plnenie potvrdzuje.
- II. V napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti trov konania (II., III. a IV. výrok) rozsudok súdu prvej inštancie r u š í a vec mu vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni sumu 5.117,37 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.111,17 eur od 24.8.2018 do zaplatenia, a to všetko v splátkach vo výške 200 eur mesačne, splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod následkom straty výhody splátok pri nezaplatení jednej z nich; II. vo zvyšnej časti žalobu zamietol; III. žalobkyni priznal náhradu trov konania voči žalovanému v plnom rozsahu; s tým, že IV. o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

Právne svoje rozhodnutie vo veci samej odôvodnil ust. § 497 Obch. z. (zákona č. 513/1991 Z.z. Obchodného zákonníka v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy stranami); § 52 ods. 1 až 4, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2 O. z. (zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy stranami); § 1 ods. 2, § 2 písm. a/, b/ a d/, § 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 ZoSÚ (zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy stranami); § 232 ods. 3 a 4 CSP (zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov); poukazom na Nariadenie vlády SR č. 87/1995 Zb., ktorým sa vykonávajú niektoré ust. O.z., na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) sp. zn. 4 Obo 143/98 a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ÚS SR“) sp. zn. IV. ÚS 476/2012.

Vecne dôvodil, že žalobkyňa sa žalobou domáhala zaplatenia sumy 4.988,57 eur, úroku v sume 122,60 eur, úroku z omeškania v sume 2,04 eur, úroku 7,90 % ročne z nezaplatennej istiny 4.988,57 eur od 24.8.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatennej istiny 4.988,57 eur od 24.8.2018 do zaplatenia, úroku z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 122,60 eur od 24.8.2018 do zaplatenia, nezaplatených poplatkov vo výške 4,16 eur a náhrady trov konania. Uviedla, že so žalovaným uzatvorila 25.7.2016 Úverovú zmluvu č. 329530, na základe ktorej poskytla žalovanému peňažné prostriedky v sume 6.000 eur, žalovaný sa zaviazal splácať poskytnutý úver v pravidelných mesačných anuitných splátkach a celý úver aj s príslušenstvom bol povinný splatiť do

22.7.2024, žalovaný však porušil svoje zmluvné povinnosti keď prestal uhrádzať jednotlivé splátky riadne e včas, a preto žalobkyňa na základe výzvy na predčasné splatenie úveru rozhodla o predčasnej splatnosti úveru dňa 23.8.2018. Jej pohľadávka voči žalovanému ku dňu predčasného zosplatnenia (23.8.2018) predstavovala 5.177,37 eur a pozostávala z istiny poskytnutého úveru vo výške 4.988,57 eur (žalovaný uhradil na istinu 1.011,43 eur), úrokov 122,60 eur, úrokov z omeškania 2,04 eur, poplatkov 60 eur (žalobkyňa si ich neuplatňuje), poplatkov za poistenie schopnosti splácať úver 4,16 eur. Žalovaný po zosplatnení úveru do dňa podania žaloby neuskutočnil žiadnu úhradu.

Žalovaný pred súdom potvrdil uzavretie zmluvy, na základe ktorej mu bol poskytnutý úver 6.000 eur, žiadal však o priznanie možnosti splácať dlžnú sumu v splátkach, najviac vo výške 150 eur mesačne, pretože u zamestnávateľa dosahuje zárobok cca 800 - 900 eur mesačne, avšak spláca hypotéku vo výške 300 eur mesačne, za bývanie platí poplatky v sume 160 eur mesačne.

Súd prvej inštancie vychádzal zo zisteného skutkového stavu veci, podľa ktorého žalobkyňa a žalovaný dňa 25.7.2016 uzavreli Zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 329530, na základe ktorej sa žalobkyňa zaviazala poskytnúť žalovanému úver vo výške 6.000 eur pri fixnej úrokovej sadzbe 7,9 % p.a., RPMN 8,32 % a priemernej hodnote RPMN 15,19 %, žalovaný sa zaviazal splácať úver v 96 anuitných splátkach vo výške 84,84 eur, so splatnosťou v 20. deň kalendárneho mesiaca, splatnosť úveru 8 rokov od splatnosti prvej anuitnej splátky, najneskôr 20.8.2024, celková čiastka, ktorú musí klient zaplatiť bola určená sumou 8.144,64 eur, listom z 23.8.2018 žalobkyňa oznámila žalovanému, že banka rozhodla o predčasnej splatnosti celého úveru ku dňu 23.8.2018 a vyzvala žalovaného na bezodkladnú úhradu celého dlhu vo výške 5.177,37 eur s príslušenstvom, z prehľadu splácania, predloženého žalobkyňou je zrejmé, že žalovaný celkom na splátkach za čas od 22.8.2016 do 21.5.2018 zaplatil 1.838,51 eur.

Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi stranami vznikol záväzkový vzťah titulom uzavretej Zmluvy o spotrebiteľskom úvere z 25.7.2016, ktorá má charakter spotrebiteľského úveru, na základe ktorej zmluvy žalobkyňi vznikol záväzok poskytnúť žalovanému úver vo výške 6.000 eur a žalovaný sa zaviazal predmetný úver veriteľke vrátiť v 96 mesačných splátkach vo výške splátky 84,84 eur. Stranami bola uzavretá štandardná formulárová spotrebiteľská zmluva, kde text zmluvy bol vopred pripravený veriteľkou a žalovaný nemal možnosť žiadnym podstatným spôsobom zasahovať do obsahu zmluvy a príslušných všeobecných obchodných podmienok tvoriacich neoddeliteľnú súčasť zmluvy. Mal za to, že predmetná zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje podstatné náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 ZoSÚ. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že veriteľka žalovanému úver poskytla vo výške 6.000 eur, žalovaný však svoju povinnosť splácať úver porušil a zaplatil žalobkyňi za obdobie od 22.8.2016 do 21.5.2018 splátky v celkovej výške 1.838,51 eur, pričom sumu 783,40 eur žalobkyňa započítala na úrok, sumu 1.011,43 eur na istinu a sumu 43,68 eur na poistné. Z dôvodu porušenia zmluvných podmienok žalovaným (nesplácanie úveru riadne a včas), žalobkyňa úver zosplatnila dňa 23.8.2018. Ku dňu zosplatnenia tak dlžná suma pozostávala z istiny poskytnutého úveru vo výške 4.988,57 eur, úrokov 122,60 eur, úrokov z omeškania 2,04 eur, poplatkov za poistenie 4,16 eur, spolu v sume 5.117,37 eur, na zaplatenie ktorej súd žalovaného zaviazal. Po zosplatnení úveru sa žalovaný dostal do omeškania, preto súd zaviazal žalovaného aj na zaplatenie úrokov z omeškania z nezaplatenej istiny a úrokov od 24.8.2018 ktorý je v súlade s vykonávacím predpisom Nariadením vlády SR č. 87/1995 Zb.. Vzhľadom na finančnú situáciu žalovaného, ktorý u svojho zamestnávateľa dosahuje zárobok 800 eur mesačne, pričom poplatky súvisiace s bývaním má vo výške 160 eur mesačne a spláca hypotekárny úver 300 eur mesačne, súd umožnil žalovanému, v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 a 4 CSP splácať dlžnú sumu v splátkach vo výške 200 eur mesačne.

Zamietol žalobu v časti požadovaných úrokov z nezaplatenej istiny po zosplatnení úveru s tým, že dohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok), od splatnosti je dlžník v omeškaní a musí platiť úroky z omeškania. Poukázal na uznesenie NS SR vo veci sp. zn. 4 Obo 143/98 a dôvodil, že v rozsudkoch súdov sa zmluvné dojednanie povinnosti platiť úroky popri úrokoch z omeškania označilo za obchádzanie zákonného pravidla zakotveného v § 517 ods. 2 O.z. o administratívnom strope úrokov z omeškania. Nemožnosť uplatňovania úrokov z úveru po zosplatnení úveru bola predmetom prieskumu aj ÚS SR, ktorý v rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 476/2012 považoval za ústavné konformný taký postup súdov, na základe ktorého veriteľovi neboli priznané úroky z úveru po jeho zosplatnení. Súd preto žalobkyňi úroky po zosplatnení úveru nepriznal.

V časti o trovách konania svoje rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 2 CSP, vecne neúspechom žalobkyne len v časti príslušenstva žalovanej sumy.

2. Proti tomuto rozsudku iba v časti zvyškovo zamietajúcej žalobu a v časti plnenia v splátkach podala včas odvolanie žalobkyňa, s návrhom na jeho zmenu v napadnutej časti vyhovením žaloby aj v zamietnutej časti, zaviazaním žalovaného uhradiť dlh do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a priznaním

žalobkyni náhrady trov konania a trov odvolacieho konania. Uviedla odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP.

K nároku veriteľa na zmluvný úrok od zosplatnenia do vrátenia peňažných prostriedkov uviedla, že popri absencii právnych noriem obmedzujúcich predmetný nárok veriteľa existuje množstvo zákonných ustanovení z ktorých priamo, resp. výkladom, resp. cez analogiu legis vyplýva záver, podľa ktorého nárok veriteľa na dohodnutý (zmluvný) úrok nie je viazaný (obmedzený) na zosplatnenie dlhu, ale na vrátenie v rámci úveru poskytnutých peňažných prostriedkov. Citovala ust. § 497 Obch.z., ktoré podľa nej jednoznačne nadväzuje povinnosť dlžníka platiť úroky na vrátenie prostriedkov, ďalej citovala ust. § 502 ods. 1 Obch.z. a uviedla, že aj keď citované ustanovenie explicitne vymedzuje iba moment od ktorého je dlžník povinný platiť úroky a nie moment do ktorého táto povinnosť trvá, opäť z uvedeného ustanovenia nepriamo vyplýva podmienenosť povinnosti platenia zmluvného úroku držbou peňažných prostriedkov. Citovala § 503 ods. 3 Obch.z., ktoré podľa nej spája povinnosť platenia úrokov s obdobím skutočnej držby peňažných prostriedkov. Poukázala na Komentár IURA EDITION k príslušným ustanoveniam Obch.z., podľa ktorého „Z podstaty úroku ako ceny za používanie peňažných prostriedkov možno vyvodit', že povinnosť dlžníka platiť úrok trvá až do doby vrátenia úveru. V tom zmysle upravuje trvanie povinnosti platiť úrok aj § 503 ods. 3. Vzhľadom na dispozitívnosť ustanovenia, strany si môžu vznik a zánik povinnosti platiť úroky, t. j. dobu, počas ktorej má dlžník platiť úroky, v zmluve o úvere dojednať odchylné.“ „Pri úverovej zmluve ide nepochybne o plnenie peňažného záväzku a hneď v dvoch rovinách: vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky (úver) v dohodnutej lehote, ako aj zaplatiť požadované úroky. Ak dlžník v oboch prípadoch nesplní svoju povinnosť včas, dostane sa do omeškania. Vzhľadom na to, že ide o dva rozdielne inštitúty, ktoré sa odlišujú tak svojou podstatou, ako aj funkciami, všeobecne treba vychádzať z toho, že pri omeškaní s vrátením peňažných prostriedkov má veriteľ nárok jednak na úrok z úveru a jednak na úrok z omeškania (§ 369 ods. 1). Ďalej citovala § 13 ods. 3 a § 16 ods. 1 ZoSÚ s tým, že ak ZoSÚ spotrebiteľovi ukladá povinnosť pri odstúpení zaplatiť zmluvne dohodnuté úroky až do dňa splatenia istiny, musí mať tomu zodpovedajúce právo na zmluvne dohodnuté úroky po zosplatnení aj veriteľ.

Obsahom záväzku dlžníka nie je vrátiť len poskytnuté peňažné prostriedky, ale aj (zmluvné) úroky, ktoré nemožno stotožňovať s (zákonnými) úrokmi z omeškania. Úroky sú odplatom za poskytnutie peňažných prostriedkov, predstavujú cenu úveru, dlžník ich je povinný platiť od okamihu ich reálneho poskytnutia až do okamihu ich reálneho vrátenia, a to či už v lehote alebo v omeškaní. Úrok z úveru je nárokom, na ktorý nemá vplyv omeškanie dlžníka ani prípadné zosplatnenie dlhu, ktoré je skutočnosťou zakladajúcou vznik nových sankčných záväzkov dlžníka, pričom nárok na úrok z úveru neovplyvňuje. Iný výklad by musel byť odôvodnený priamo príslušnými zákonnými ustanoveniami (ktoré však neexistujú) alebo nepriamo - extenzívnym výkladom existujúcich zákonných ustanovení, ktorý však nebol predložený. Výklad prezentovaný odvolacím (?) súdom v napadnutom rozhodnutí by znamenal, že porušenie zmluvy zo strany dlžníka sankcionuje veriteľa, ktorý prichádza o dohodnutý zmluvný úrok a zvýhodňuje dlžníka vo forme zníženia úroku na úroveň zákonného úroku z omeškania. S takýmto názorom žalobkyňa nesúhlasí a má za to, že v žiadnom prípade nepredstavuje rovnovážne usporiadanie záväzkového vzťahu po porušení povinností dlžníka, ale naopak ho nelogicky zvýhodňuje, a to na úkor veriteľa, ktorý svoje povinnosti zo zmluvy splnil a ktorý by bol takýmto výkladom stavu znevýhodnený dvojnásobne. Okrem toho takýto názor poskytuje návod dlžníkom na to, ako neplniť svoje zmluvné povinnosti bez obáv o zhoršenie svojho postavenia, naopak s očakávaním jeho zlepšenia. Strata výhody splátok a príslušný zákonný úrok z omeškania sú adekvátnymi sankciami, s ktorými zákon počíta, pričom ohľadom straty výhody splátok (predčasnemu zosplatneniu úveru) určuje záväzné časové a faktické podmienky, bez naplnenia ktorých k nej nemôže vo vzťahu k spotrebiteľovi dôjsť a ohľadom úrokov z omeškania určuje záväzne ich výšku. Pokiaľ majú súdy záujem chrániť spotrebiteľa v obdobných prípadoch omeškania, majú možnosť tak urobiť v zmysle zákona a nie nad jeho rámec, a to najmä tak, že po adekvátnom preskúmaní objektívnosti príčin omeškania spotrebiteľa ako dlžníka, ktoré viedlo k predčasnemu zosplatneniu, použitím § 232 ods. 3 CSP určia dlžníkovi dlhšiu lehotu na splatenie dlžnej sumy (k čomu súdy v rozhodujúcej väčšine prípadov aj reálne pristupujú, čo len ďalej oslabuje argument uvádzaný v napadnutých rozhodnutiach súdov, že spotrebiteľ je po zosplatnení úveru znevýhodnený stratou výhody splátok - keďže túto opäť získava vďaka rozhodnutiu súdu). Reštriktívne ustanovenie vo vzťahu k nároku veriteľa na zmluvný úrok po zosplatnení neobsahuje žiadny právny predpis. Ak by bolo úmyslom zákonodarcu dobu nároku veriteľa na dohodnutý úrok ohraničiť, nepochybne by tak učinil. Zákon č. 106/2014 Z. z. (napriek návrhu predmetnej novely z r. 2013, ktorým sa mal meniť a dopĺňať aj O.z.) ani žiadna iná zákonná novelizácia ustanovenie odopierajúce veriteľovi nárok na zmluvné úroky po zosplatnení dlhu neobsahuje, zákonodarca nikdy nárok veriteľa na zmluvne dohodnutý úrok po zosplatnení dlhu neobmedzil, čo jednoznačne potvrdzuje jeho dôvodnosť.

Citovala z rozhodnutí Krajského súdu (ďalej len „KS“) Bratislava sp. zn. 3Co/108/2017 z 29.5.2018; č.k. 8Co/138/2017-83 z 27.3.2018; č.k. 8Co/206/2018-175 z 27.11.2018, KS Žilina č. k. 11Co/12/2017-90 z 31.1.2017, KS Banská Bystrica č. k. 43Co/23/2017-92 z 29.11.2017; č.k. 43Co/29/2018 zo 16.8.2018; sp. zn. 43Co/7/2018 z 31.5.2018; sp. zn. 43Co/37/2018 z 20.12.2018, sp. zn. 43Co/21/2018 z 27.9.2018; sp. zn. 17Co/121/2018 z 3.4.2019, č.k. 43Co/28/2017-94 z 27.2.2018, KS Nitra sp. zn. 12Co/116/2017 z 19.6.2018, č. k. 8Co/193/2017-88 zo 7.12.2017, č. k. 7Co/366/2017-84 z 30.11.2017, sp. zn. 12Co/4/2018 z 11.12.2018, č. k. 7Co/326/2017-84 z 31.5.2018; č. k. 7Co/203/2017-94 z 19.7.2018, sp. zn. 7Co/326/2017 z 31.5.2018; sp. zn. 7Co/203/2017 z 19.7.2018, sp. zn. 12Co/115/2017 z 25.10.2018; sp. zn. 12Co/116/2017 z 19.6.2018; sp. zn. 12Co/70/2018 z 26.10.2018; č. k. 7Co/4/2018-91 z 30.11.2018, KS Košice sp. zn. 5Co/297/2017 z 13.2.2018, 5Co/311/2017 z 15.2.2018; 5Co/250/2017 z 13.2.2018; 5Co/372/2017 z 22.3.2018, 5Co/414/2017 z 27.3.2018, 5Co/339/2017 z 22.3.2018, 5Co/465/2017 z 10.5.2018; 5Co/8/2018 z 22.5.2018, 5Co/6/2018 z 22.5.2018, 3Co/248/2017 z 9.8.2018, 5Co/60/2018 z 30.8.2018, 3Co/346/2017 z 28.9.2018, KS Prešov sp. zn. 14Co/22/2018 z 29.1.2019, 14Co/29/2018 z 15.1.2019, 25Co/71/2018 z 31.1.2019, 9Co/38/2018 z 18.10.2018. Uviedla, že rozhodnutie NS SR publikované v Zo súdnej praxe pod č. 55/1996 (s redakciou uvedenou právnou vetou) ustálilo už v roku 1996 nasledujúce: „Úroky vo výške dohodnutej pri poskytnutí úveru patria do splatnosti úveru. Ak pre prípad omeškania s vrátením poskytnutých peňažných prostriedkov nebola dohodnutá iná sadzba úrokov, patria aj za dobu po splatnosti úveru úroky v rovnakej výške“. Citovala aj z rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 33 Cdo 212/2014 z 21.8.2014.

Dôvodila, že aj v zmluvnom vzťahu so spotrebiteľom môže dôjsť úplne spravodlivo a odôvodnene k zhoršeniu postavenia spotrebiteľa ako dlžníka v prípade, že tento poruší svoje zmluvné povinnosti. V takomto prípade je zhoršenie jeho postavenia logické, a to jednak z dôvodu motivácie k skorému plneniu svojich záväzkov a jednak z dôvodu prevencie, v prípade ak zmluvné podmienky neporušil. V prípade zosplatnenia dlhu z dôvodu dlhodobého neplnenia záväzkov dlžníka, dochádza k spravodlivému navýšeniu úročenia o úrok z omeškania, ktorý je - opäť logicky a spravodlivo - administratívne regulovaný. Čo naopak považuje za absurdné je, že z dôvodu porušenia zmluvných povinností dlžníka - spotrebiteľa, by malo dôjsť k zhoršeniu postavenia veriteľa, ktorý svoje záväzky zo zmluvy neporušil, stále nemá v držbe finančné prostriedky a má (podľa názoru prvoinštančného súdu) stratiť aj nárok na zmluvné úroky. Citovala z odlišného stanoviska podpredsedu Ústavného súdu Slovenskej republiky JUDr. Milana Ľalíka v náleze z 24.10.2013 sp. zn. I. ÚS 547/2012, v ktorom pomerne ilustratívne poukázal na aktuálnu zjavnú a neudržateľnú predimenzovanosť ochrany spotrebiteľa a „démonizovanie“ veriteľskej pozície - v neprospech právnej istoty a celkového doterajšieho vnímania objektívneho práva v podmienkach kontinentálnej právnej kultúry:

K rozhodnutiu NS SR sp. zn. 40bo/143/98 uviedla, že toto rozhodnutie sa netýka samotného uplatňovania nároku na dohodnutý úrok z poskytnutých peňažných prostriedkov po zosplatnení úveru. Predmetné rozhodnutie nie je rozhodnutím vo veci samej a samotné konštatovanie NS SR aké skutočnosti má prvostupňový súd skúmať, nemožno považovať za záväzný právny názor NS SR tým skôr, že z tohto rozhodnutia vychádza právna veta v znení: „Zmluvou o úvere sa dlžník zaväzuje vrátiť poskytnuté peňažné prostriedky a zaplatiť úroky. Úroky sú súčasťou peňažného záväzku dlžníka, preto dôsledkom omeškania s ich platením je zo zákona vyplývajúca povinnosť platiť úroky z omeškania. Konštatovanie súdu v znenídohodnuté úroky z poskytnutých prostriedkov patria len do splatnosti dlhu (jeho splátok). Od splatnosti je dlžník v omeškani a musí platiť úroky z omeškania.“ je vytrhnuté z kontextu a nie je možné ho paušálne uplatňovať vo všetkých konaniach, v ktorých si veritelia uplatňujú svoje nároky z poskytnutých peňažných prostriedkov. Tým skôr, že táto časť odôvodnenia nie je súčasťou právnej vety a teda nemá charakter záväzného právneho názoru. Uvedené konštatovanie je len súčasťou inštrukcie pre prvostupňový súd, ktorému NS vec vrátil, ako má v danej veci postupovať.

K uzneseniu ÚS SR IV. ÚS 476/2012 uviedla, že ÚS SR sa v danej veci zoberal sťažnosťou na porušenie základného práva, najmä práva na súdnu ochranu a odmietnutím uvedenej sťažnosti s konštatovaním že v konaniach predchádzajúcich danej ústavnej sťažnosti všeobecné súdy neporušili základné právo sťažovateľky, v žiadnom prípade nevyjadril právny názor ohľadne nároku veriteľa v tomto konaní, ktorý by akýmkoľvek spôsobom podporoval stanovisko prvostupňového súdu. Na uvedenom nič nemení ani fakt, že predmetom citovanej ústavnej sťažnosti predchádzajúcich konaní bolo zhodou okolností aj rozhodovanie o nároku na zmluvný úrok po zosplatnení.

3. Žalovaný sa k odvolaniu nevyjadril, odvolací návrh nepodal.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľka použila zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP), preskúmal rozsudok v napadnutej časti v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku boli oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne je čiastočne dôvodné.

5. Súd prvej inštancie správne kvalifikoval právny vzťah založený zmluvou medzi žalobkyňou a žalovaným ako založený spotrebiteľskou zmluvou, keďže táto spĺňala definičné znaky takejto zmluvy, ako aj definičné znaky subjektov spotrebiteľskej zmluvy.

V konaní bolo nesporné, že zmluvný vzťah medzi stranami konania, založený zmluvou o spotrebiteľskom úvere, napĺňa definičné znaky spotrebiteľskej zmluvy, ako i spotrebiteľského úveru.

6. Žalobkyňa sa žalobou doručenu súdu prvej inštancie dňa 26.9.2018 domáhala, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie jej istiny 4.988,57 eur, úroku 122,60 eur (dohodnutý úrok, ktorý bol žalovaný povinná splatiť v rámci anuitných splátok poskytnutého úveru do predčasného zosplatenia, zmluvná úroková sadzba 7,9% ročne), úrokov z omeškania 2,04 eur (zmluvne dohodnutý úrok z omeškania z neuhradených splátok do dátumu predčasnej splatnosti úveru), úrokov 7,9 % ročne z nezaplatenej istiny 4.988,57 eur od 24.8.2018 do zaplatenia, úrokov z omeškania vo výške 5% ročne z nezaplatených úrokov 122,60 eur od 24.8.2018 do zaplatenia, nezaplatených poplatkov za poistenie 4,16 eur a náhrady trov konania.

Súd prvej inštancie rozhodol, že žaloba žalobkyne je prevažne dôvodná, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi sumu 5.117,37 eur, úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 5.111,17 eur od 24.8.2018 do zaplatenia, a to všetko v splátkach vo výške 200 eur mesačne, splatných vždy k poslednému dňu v mesiaci počnúc právoplatnosťou rozsudku, pod následkom straty výhody splátok pri nezaplatení jednej z nich. Súd žalobe nevyhovel iba v časti požadovaného zmluvného úroku, ktorý si žalobkyňa uplatnila vo výške 7,9% ročne z nezaplatenej istiny 4.988,57 eur od 24.8.2018 do zaplatenia, svoje rozhodnutie v napadnutej zamietajúcej časti veci samej založil na právnom závere, že žalobkyňi príslúcha právo na zaplatenie dohodnutého zmluvného úroku z úveru len do jeho splatnosti v dôsledku mimoriadneho zosplatenia úveru jednostranným právnym úkonom veriteľky (t. j. do 23.8.2018).

7. Podľa § 217 ods. 1 CSP pre rozsudok je rozhodujúci stav v čase jeho vyhlásenia. Ustanovenia o sudcovskej koncentrácii konania tým nie sú dotknuté.

Podľa § 232 ods. 3 a 4 CSP: (3) Lehota na plnenie je tri dni a plynie od právoplatnosti rozsudku. Súd môže v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu. (4) Ak súd uložil povinnosť plniť opakujúce sa a v budúcnosti splatné dávky a splátky, vykonateľnosť týchto dávok a splátok sa spravuje poradiť ich splatnosti, ak súd nerozhodne inak; súd môže rozhodnúť, že omeškanie s plnením jednej dávky alebo splátky má za následok splatnosť celého plnenia.

Z ostatne citovaného ustanovenia zákona vyplýva, že ak súd pristupuje k autoritatívnemu rozhodnutiu (rozsudkom) o žalobe na peňažné plnenie (o aký prípad išlo aj v prejednávanej veci), zákonnou lehotou plnenia a zároveň pravidlom je lehota troch dní, počítaná od právoplatnosti rozsudku. Štandardne preto súd ukladá splnenie povinnosti v takejto lehote a na každú výnimku z pravidla musia existovať dôvody, ktoré výnimky je v prípade rozhodovania potrebné riadne odôvodniť, čo platí pre odôvodňovanie rozhodnutia sa či už pre dlhšiu než trojdňovú lehotu, alebo pre povolenie splátok a určovanie ich výšky a podmienok ich zročnosti.

Jedným z ustálených pravidiel rozhodovacej praxe súdov je pravidlo, podľa ktorého by k zaplateniu celého dlhu (spravidla aj vrátane príslušenstva) i vo forme splátok malo prísť najneskôr do 36 mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa takáto výhoda poskytla (resp. v časovom intervale takéto rozpätie prekračujúcom nanajvýš nepatrne) a to i pri pomnutí okolnosti získania žalovaným nespornej výhody (odkladu) už praktickým donútením žalobcu uplatniť právo na súde.

Súd prvej inštancie dôvodil, že vzhľadom na finančnú situáciu žalovaného, ktorý u svojho zamestnávateľa dosahuje zárobok 800 eur mesačne, pričom poplatky súvisiace s bývaním má vo

výške 160 eur mesačne a spláca hypotekárny úver 300 eur mesačne, umožnil žalovanému, v súlade s ustanovením § 232 ods. 3 a 4 CSP, splácať dlžnú sumu v splátkach vo výške 200 eur mesačne.

Žalobkyňa odvolaním napadla rozsudok súdu prvej inštancie aj v časti povolenia plnenia v splátkach, s návrhom na jeho zmenu zaviazaním žalovaného uhradiť dlh do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo vzťahu k takejto časti uviedla iba to, že sa nestotožňuje s argumentami súdu prvej inštancie, považuje rozsudok za nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Zo zápisnice o pojednávaní z 30.4.2019 v predmetnom spore vyplýva, že sa tohto pojednávania zúčastnil iba žalovaný, ktorý o.i. uviedol, že prestal úver splácať, pretože prepadol alkoholu, podstúpil však liečbu, uvedomuje si, že porušil povinnosti, ktoré mu vyplývali zo zmluvy o úvere, žiadal o povolenie splátok 150 eur mesačne s tým, že v prípade ak bude mať finančné prostriedky je ochotný splácať úver vo vyššej sume, oslovil aj iné banky s úmyslom refinancovať úver, avšak žiadna banka mu neposkytla úver, je zamestnaný so zárobkom 800-900 eur netto mesačne, spláca však hypotéku 300 eur mesačne, za byť platí 160 eur mesačne, býva v spoločnej domácnosti s priateľkou, ktorá pracuje na dohodu o pracovnej činnosti a prispieva čiastočne na úhradu nákladov súvisiacich s bývaním. Žalobkyňa sa tohto pojednávania nezúčastnila, skutkové tvrdenia žalovaného nepoprela. Na tomto pojednávaní bolo vyhlásené dokazovanie za skončené a bol vyhlásený napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie.

V prejednávanej veci by síce malo určitý význam, že žalovaný (majúci splniť povinnosť) nedisponuje podľa jeho tvrdení takým príjmom alebo úsporami, pri ktorých by bolo možné očakávať zaplatenie všetkých rozsudkom prizdovaných súm (zaťažujúcich stranu, o ktorej tu je reč) naraz bez rizika ohrozenia vlastnej výživy, prihliadanie na tento aspekt bez ďalšieho by však z výnimky uvedenej v zákone (z výhody splátok) urobilo pravidlo, ktorý úmysel zákonodarca nepochybne nemal.

Výška súm priznaných rozsudkom súdu prvej inštancie na istine a úrokoch z omeškania k času rozhodovania v prvej inštancii (30.4.2019) predstavovala sumu 5.292,41 eur (5.117,37 eur+175,04 eur), ktorá by pri rešpektovaní vyššie priblíženého pravidla o rozložiteľnosti splátok najviac na tri roky odôvodňovala výšku splátky 147 eur mesačne (5.292,41:36). V čase zaobrerania sa touto vecou odvolacím súdom (29.7.2020) už výška súm priznaných rozsudkom súdu prvej inštancie na istine a úrokoch z omeškania predstavovala sumu 5.611,68 eur (5.117,37 eur +494,31 eur), čo by odôvodňovalo výšku splátky 156 eur mesačne (5.611,68:36). Z obsahu spisu sa nepodáva, že by žalovaný od vydania rozsudku súdu prvej inštancie splnil dlh, čo aj len čiastočne.

Žalovaný svoj návrh na povolenie splátok odôvodňoval nespôsobilosťou zaplatiť dlh jednorazovo.

Žalobkyňa v odvolaní uviedla iba to, že sa nestotožňuje s argumentami súdu prvej inštancie, považuje rozsudok za nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Na základe vyššie uvedeného odvolací súd dospel k záveru, že princípu vyváženej ochrany práv oboch strán sporu i so zreteľom k okolnostiam vlastným tejto konkrétnej veci (s prihliadnutím k tomu, že žalovaný od podania žaloby neuhradil dlh ani čiastočne, na druhej strane s prihliadnutím k sociálnej situácii žalovaného) zodpovedá lehota na plnenie a povolenie splátok v rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý svoje rozhodnutie (ktoré bolo výnimkou z pravidla určenia lehoty na plnenie 3 dni od právoplatnosti rozsudku) riadne odôvodnil nepriaznivou finančnou situáciou žalovaného prezentovanou ním na pojednávaní (skutkové tvrdenia žalovaného žalobkyňa nepoprela). Aj podľa názoru odvolacieho súdu sociálna situácia žalovaného odôvodňuje povoliť splátky v súdom prvej inštancie správne ustálenej výške, teda také, aby k splateniu priznaných nárokov skutočne došlo približne do troch rokov od právoplatnosti rozsudku.

Odvolací súd, riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami, preto rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti lehoty plnenia podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

8. Z odvolania žalobkyne je zrejma nesúhlasná argumentácia voči právnomu posúdeniu nároku na zaplatenie zmluvného úroku po predčasnom zosplatnení úveru.

Odvolací súd uvádza, že z rozhodovacej praxe odvolacích súdov vyplýva nesúlady v riešení otázky možného priznania zmluvných úrokov po predčasnom zosplatnení úveru. Kumulácia zmluvných úrokov a úrokov z omeškania po zosplatnení spotrebiteľskej úverovej zmluvy, je predmetom odbornej diskusie, keďže jednoznačné legislatívne riešenie absentuje. Z ust. § 497 a § 502 ods. 1 Obch.z. vyplýva, že zmluva o úvere nemôže byť dohodnutá ako bezúročná (uvedené odznelo v rozhodnutí NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020 zo 16.6.2020).

Najvyšší súd Slovenskej republiky v aktuálnom rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 poukázal na skutočnosť, že pri spotrebiteľských úveroch je jednou s náležitostí, ktoré musí zmluva obsahovať, uvedenie doby trvania zmluvy (§ 9 ods. 2 písm. d/ ZoSÚ). To znamená, že doba trvania zmluvy pri jej vzniku je časovo ohraničená. V súčasnej právnej úprave úverovej zmluvy absentuje explicitná úprava konečného okamihu povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov. V § 502

ods. 1 veta prvá Obch.z. je uvedené len to, že dlžník je povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov. Zo žiadneho ustanovenia Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, či Zákona o spotrebiteľských úveroch nevyplýva zákaz dohody účastníkov úverovej zmluvy o povinnosti dlžníka platiť úroky z úveru až do úplného splatenia úveru. Za situácie, že dlžník z úverového vzťahu porušil povinnosť splácať úver, v dôsledku čoho došlo k zosplateniu veriteľom, je nutné dospieť k záveru, že neexistuje rozumný dôvod na to, prečo by dlžník nemal platiť úroky z úveru, ktoré sú odplatom za poskytnutý úver, a to vo výške, na akej sa s veriteľom dohodol. Peňažnými prostriedkami, resp. protihodnotou za nich získanou dlžník disponuje, zmluvné povinnosti porušil a z porušenia povinnosti profitovať nemôže, keďže zmluvné úroky sú spravidla vyššie ako úroky z omeškania. Zosplatenie je pritom inštitút slúžiaci ochrane veriteľa. Veriteľ však peňažné prostriedky nemá ale patrí mu za ne dohodnutá odmena. Závazok dlžníka v zmysle platenia dohodnutej odmeny zostáva nedotknutý a aplikuje sa na dobu, na ktorú bola zmluva dohodnutá ako doba riadneho splácania úveru, pretože dohodnuté úroky majú zmluvný základ. Rozdiel je len v tom, že pre omeškanie k povinnosti platiť zmluvné úroky prístupuje povinnosť platiť úroky z omeškania. NS SR v uznesení sp. zn. 5Cdo/42/2020 ďalej argumentoval, že pre spotrebiteľa je nevýhodné, aby platil úroky až do zaplatenia istiny. Dojednanie, ktorého obsahom je platenie dohodnutých úrokov až do zaplatenia istiny jeho postavenie zhorší. Pokiaľ by spotrebiteľ, ktorý sa pre svoju ekonomickú situáciu dostal s plnením splátok úveru do omeškania, musel v dôsledku vyhlásenia predčasnej doby splatnosti úveru platiť dohodnuté úroky až do úplného splatenia istiny, zaplatil by v konečnom dôsledku sumu neprimerane vysokú ako náhradu za poskytnutie peňazí. Dohodnuté úroky predstavujú cenu peňazí za ich poskytnutie na vopred dohodnuté obdobie, to znamená že jej výška musí byť stanovená v čase uzatvorenia zmluvy o úvere. Dlžník teda presne vie, koľko bude povinný za poskytnuté peniaze veriteľovi zaplatiť. Túto vedomosť dlžník - spotrebiteľ nemá v prípade dojednania, ktoré umožňuje navyšovanie tejto ceny bez jej presného ohraničenia. Keďže spotrebiteľ nevie predpokladať časový úsek svojho omeškania nie je možné ani určiť celkovú výšku zmluvného úroku, ktorý sa môže bez fixného ohraničenia navyšovať neobmedzene. Takto stanovená cena teda nie je vyjadrená určito, jasne a zrozumiteľne. Z toho dôvodu dojednanie, ktorým sa dlžník - spotrebiteľ zaviazal platiť dohodnuté úroky až do úplného zaplatenia istiny po vyhlásení predčasnej doby splatnosti úveru, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Takéto dojednanie je teda porušením ustanovenia § 53 ods. 1 O.z. Na druhej strane postavenie veriteľa - dodávateľa sa aj bez uvedeného dojednania nezhorší, ak mu v dôsledku nesplatenia úveru v dohodnutej dobe vznikne škoda. Jeho právo zostáva zachované, po zohľadnení zaplatených úrokov z omeškania, ktoré plnia funkciu paušalizovanej náhrady škody. NS SR v rozhodnutí 5Cdo/42/2020 dospel preto k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Odvolací súd preto podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP zrušil rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti zvyškovo zamietajúcej žalobu (ktorým nepriznal veriteľovi zmluvné úroky po zosplatení v spotrebiteľskej veci) a v závislej časti trov konania a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (odvolacie konanie nenahrádza konanie pred súdom prvej inštancie).

9. Povinnosťou súdu prvej inštancie tak bude v ďalšom konaní viazaný právny názor odvolacieho súdu, vychádzajúcim z rozhodnutia NS SR sp. zn. 5Cdo/42/2020, vykonať dokazovanie za účelom posúdenia nároku žalobkyne na zaplatenie zmluvných úrokov po zosplatení úveru (popri úrokoch z omeškania). Najvyšší súd Slovenskej republiky v rozhodnutí sp. zn. 5Cdo/42/2020 dospel k záveru, že v prípade vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, veriteľovi náleží úrok z istiny vo výške, akú by pri riadnom plnení povinností dlžník zaplatil ako cenu peňazí. Preukázaný skutkový stav na základe vykonaného dokazovania, súd prvej inštancie podriadi pod platnú právnu úpravu, v zmysle ktorej je dlžník povinný platiť veriteľovi úroky z úveru od doby poskytnutia peňažných prostriedkov (§ 502 ods. 1 Obch. z.) a konečný okamih povinnosti dlžníka platiť úroky z poskytnutých peňažných prostriedkov zodpovedá dohode zmluvných strán o zmluvnom úroku pri riadnom plnení povinnosti dlžníka, zaplatiť tento zmluvný úrok ako cenu peňazí.

Súd prvej inštancie pri písomnom vyhotovení rozhodnutia bude dbať tiež na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé, s uvedením obsahových náležitostí podľa § 220 ods. 2 CSP, vrátane uvedenia použitých prostriedkov procesného útoku a procesnej obrany, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal a ako ich vyhodnotil, prípadne prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Povinnosť súdu riadne odôvodniť rozhodnutie je odrazom práva účastníka na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktoré sa vysporiada aj so špecifickými námietkami strán konania.

Svoj právny záver zdôvodní zo zákonných hľadísk, ktoré v danej veci prichádzali do úvahy a stranám konania, vrátane žalobkyne, dá odpoveď na podstatné a relevantné argumenty, aby riešenie konkrétneho právneho problému bolo jasné a zreteľne dané (porov. rozhodnutia Ústavného súdu napr. sp. zn. II. ÚS 193/06, III. ÚS 198/07).

10. Podľa § 396 ods. 3 CSP ak odvolací súd zruší rozhodnutie a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne o náhrade trov súd prvej inštancie v novom rozhodnutí o veci.

V novom rozhodnutí (o veci v zostávajúcej časti) rozhodne súd prvej inštancie i o trovách tohto odvolacieho konania.

11. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)